

ת"פ 28760/04/16 - רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע נגד עלי סלאמה, סאלח סלמאן

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 28760-04-16 רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע נ' סלאמה ואח'

בפני כבוד השופטת טל לחיאני שהם
מאשימה רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע ע"י ב"כ ניר פיינר,
עו"ד
נגד
נאשמים
1. עלי סלאמה
2. סאלח סלמאן ע"י ב"כ חוסין זגיר, עו"ד

החלטה

כללי

1. בפני בקשת ב"כ הנאשמים לקבלת חומר חקירה/מסמכים לפי **סעיף 74(א) או סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982** (להלן: "**החסד"פ**"), וכן בקשתו להשבת תפוס - רישיון הציד של הנאשם 1, ולמסירת המוצג - החוגלה המתה - לידי ההגנה.

2. כנגד הנאשמים תלוי ועומד כתב האישום המייחס להם ביצוע עבירת ציד חית בר מוגנת, עבירה לפי **סעיפים 2 ו-14(ב) לחוק להגנת חיות הבר, התשט"ו - 1955** (להלן: "**החוק**") בנסיבות **סעיף 29 לחוק העונשין התשל"ז - 1977** (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירת ציד ללא רישיון, עבירה לפי **סעיפים 2 ו-14(ב) לחוק, ציד מתוך כלי רכב ממונע, עבירה לפי תקנה 6(ד) לתקנות להגנת חיות הבר, התשל"ו - 1976** (להלן: "**התקנות**"), בצירוף **סעיף 14(א) לחוק בנסיבות סעיף 29 לחוק העונשין, החזקת רובה ציד כשהוא אינו ארוז בנרתיק, עבירה לפי סעיף 6(ה) לתקנות וסעיף 14(א) לחוק** (לנאשם 1 בלבד), ועבירת ציד במקומות אסורים, עבירה לפי **סעיפים 4(א) ו-14(ב) לחוק, בנסיבות סעיף 29 לחוק העונשין**.

3. בעובדות כתב האישום נטען כי בתאריך 30/12/15, בשעה 11:10 או בסמוך לכך, בשטח חקלאי ליד הישוב קדמה, עסקו הנאשמים בציד חוגלות, שהן חיות בר מוגנות, באמצעות רובה מסוג ברטה שמספרו 161459e, השייך לנאשם 1, וזאת במהלך נסיעה ברכב טויוטה קורולה בצבע לבן מספר רישוי 89-840-56, השייך לנאשם 2. הנאשמים ירו באמצעות רובה הציד מתוך הרכב פעם אחת לעבר להקת חוגלות כשהם במרחק של 230 מטרים מבית המצוי בתחום היישוב קדמה. לאחר הירי, ממנו נפגעה חוגלה, החלו הנאשמים בנסיעה מהשטח החקלאי. משנתבקשו הנאשמים לעצור את רכבם החלו במנוסה ועצרו רק לאחר שנסעו 1.5 קילומטרים מהנקודה בה נתבקשו לעצור. באותה העת לא

היה לנאשם 2 רישיון ציד.

א. קבלת חומר חקירה/מסמכים לפי סעיף 74(א) או סעיף 108 לחסד"פ

4. בבקשתו מיום 22/01/18 עתר ב"כ הנאשמים לקבל לידיו מידע מגורמי התביעה, מכח סעיפי החוק האמורים, וזאת על מנת לבחון אפשרות ביסוס טענת אכיפה בררנית במסגרת טענה מקדמית של הגנה מן הצדק.

5. לשם כך, עתר ב"כ הנאשמים לקבל לידיו רשומה מוסדית בדבר רשימת ההיתרים ו/או הרישיונות ו/או ההרשאות שהונפקו ו/או ניתנו ע"י המשיבה לצייד/החזקה חית בר מוגנת החל מיום 01/09/10 ועד ליום הגשת הבקשה, בציון פרטי מקבלי ההיתרים, סוגי חיות הבר המוגנות שהותר צידם, והאזורים בהם הותר צידם, כולל בידי פקחי המאשימה. כמו כן, עתר להורות למאשימה להמציא את ההמלצות שהונפקו על ידה למתן רישיונות כלי ירייה לצייד.

טיעוני הצדדים

6. לטענת ב"כ הנאשמים השינוי בחקיקה המאפשר לשר החקלאות, בהתאם לסעיף 3 לחוק, להעניק רישיון ציד לצידת חית בר מוגנת, מפלה לרעה בין ציבור הציידים ופוחת פתח לרמיסת זכויותיהם, וזאת במיוחד נוכח העובדה כי פקחי המאשימה עוסקים בצייד חוגלות, כפי שטען ב"כ המאשימה במסגרת עפ"ג 36884-11-15. משכך, אף ככל שיוכח כי נמצאו חוגלות יריות בשטח האירוע המיוחס לנאשמים, יטען כי אלה ניצודו בהיתר ע"י מי מטעם המאשימה.

7. עוד טען כי רשימת ההיתרים המבוקשת היא בבחינת חומר הראיות הכלול בחומר החקירה, מאחר ועומדת במבחן הרלוונטיות לאישום ומצויה בידי הרשות החוקרת, אשר מנפיקה את ההיתרים, ולכן לנאשם זכות לעיין בה.

8. לטענתו, ככל שימצא מעיון ברשימה המבוקשת כי ניתנו היתרים לצייד חית בר באופן מפלה, בין אם בצייד חוגלות ובין אם בצייד כל חית בר מוגנת אחרת, יש להורות על ביטול כתב האישום מחמת אפליה ואכיפה בררנית.

ב"כ הנאשמים ביקש לחזק טענתו באמצעות הפניה לע"פ 4355/08 לסקוב נגד עיריית ת"א (15/01/10).

9. ב"כ הנאשמים טען כי דרישתו לב"כ המאשימה להמציא תע"צ בדבר רשימת ההיתרים המבוקשת לא נענתה.

10. לטענת ב"כ הנאשמים, קיימת לנאשמים זכות לקבל לידיהם רשימה זו אף מכח סעיף 7 לחוק חופש המידע, תשנ"ה - 1998 (להלן: "חוק חופש המידע"), וכן מכח חוק יסודי: כבוד האדם וחירותו בו מעוגנת זכות הנאשמים לכבוד והגנה וכתוצאה מכך אף להליך הגון. עוד הוסיף וטען כי המצאת הרשימה לא תגרום נזק ולא תכביד על המאשימה.

11. ב"כ המאשימה ביקש לדחות הבקשה.

ב"כ המאשימה טען כי הרשימה המבוקשת איננה מהווה חומר חקירה מאחר ולא נוגעת לאישום הספציפי ולא נאספה על ידי גורמי החקירה בקשר לחקירה, וכי לא די בכך שתימצא בידי המאשימה על מנת שתחשב ככזה, ועל ב"כ הנאשמים לבסס תשתית ראיתית מסוימת המצדיקה קבלת הבקשה.

כמו כן, טען כי הרשימה המבוקשת עוסקת בעתירה מנהלית פוטנציאלית, אשר דומה לה נדחתה בעבר, כי מדובר ב'ניסיון דיג' אחר חומרים כלליים שאינם מעניינו של האישום המיוחס לנאשמים, וכי בקשות דומות הוגשו בבתי משפט נוספים במסגרת תיקים אחרים.

12. עוד טען כי שימוש בדוקטרינת ה'הגנה מן הצדק' תידרש רק במקרים חריגים ביותר, בהם יוכח קשר סיבתי ענייני בין מחדל של המדינה לבין ההליך או ביצוע העבירה, שמקרה זה איננו נמנה עמם, שכן הנאשמים לא הציגו ולו בדל ראיה לפיו הגישו בקשה לקבלת היתר ציד ונפסלו מטעמים אשר אחרים לא נפסלו בגינם. עוד הבהיר כי מתן היתרים לאחרים, בהתאם לחוק ומהטעמים המפורטים בו, מהווה אבחנה מותרת ולא אבחנה בין שווים ואכיפה בררנית.

לטענתו, קבלת בקשה כללית מסוג זה, ללא בדל ראיה לאפשרות של אכיפה בררנית, עומדת בניגוד מובהק לחזקת התקינות העומדת לטובת המאשימה.

13. לטענת ב"כ המאשימה, הערכאה המוסמכת לדיון בטענת ב"כ הנאשמים באשר לחוקיות **סעיף 3 לחוק** היא בג"צ, וכן יכול ב"כ הנאשמים לפנות בבקשה לקבלת החומר המבוקש בהתאם **לחוק חופש המידע**.

14. ביחס לטענת ב"כ הנאשמים כי בקשתו לקבלת המסמכים מידי ב"כ המאשימה כלל לא נענתה, הבהיר ב"כ המאשימה כי בקשה זו כלל לא הגיעה לידיו, ייתכן שבשל אי עדכון המספר הרלוונטי במשרד ב"כ הנאשמים.

15. בנוסף, טען ב"כ המאשימה כי מסמכים דומים לאלה המבוקשים נמצאים בידי ב"כ הנאשמים, וכי נמסר לו בעבר על ידי הממונה על **חוק חופש המידע** כי הרשות נתנה היתרי צידה במקרים נדירים ובתנאים מחמירים ביותר, וכי ההיתרים שניתנו בעניין חוגלות ניתנו אך ורק ליחידה מיוחדת הפועלת בנתב"ג. משכך, ידוע לב"כ הנאשמים מה סוג ההיתרים ולאיזה מטרות ניתנו, ומאחר ולא עלתה טענה כי הנאשמים עובדים בנתב"ג ופעלו במסגרת "מפעל ראוי" - לא עומדת להם טענת הגנה מן הצדק.

המסגרת הנורמטיבית

16. זכות הגילוי והעיון בחומרי חקירה היא זכות יסוד של הנאשם אשר מבקשת להבטיח ניהול הליך פלילי הוגן לנאשם.

17. השיקולים שעל בית המשפט לשקול בבקשות לקבלת חומרי חקירה, בין אם על פי **סעיף 74 לחוק** ובין אם על פי **סעיף 108 לחוק** הם שיקולים דומים.

18. המבחן העיקרי להכרעה הוא מבחן הרלבנטיות ומידת זיקתו לסוגיות הנדונות בהליך הפלילי אשר במסגרתו הוא מבוקש.

מבחני השכל הישר וניסיון החיים מדריכים את בית המשפט בשאלה איזה חומר רלבנטי להגנת הנאשם.

אל לו לבית המשפט להביא בחשבון אפשרויות הגנה ערטילאיות שאינן נראות לעין, ובית המשפט לא יתיר "מסע דיג" בלתי ממוקד.

ראו: **בש"פ 8252/13 מדינת ישראל נגד ליאל שיינר, (23/01/14).**

19. באשר לטענת "אכיפה בררנית", זו איננה טענה משפטית עקרונית אלא בראש ובראשונה טענה עובדתית.

כיוון שרשות מנהלית, ובכלל זה גורמי התביעה, נהנות מחזקת התקינות המנהלית, מי שמבקש לטעון טענת אכיפה בררנית, עליו הנטל להמציא ראשית ראיה שתפריך חזקה זו.

גם בטענה מסוג זה על הנאשם המבקש לקבל לידיו חומרי חקירה לבסס טענותיו, ולא די בהעלאת ספקולציות והשערות.

ראו: **ע"פ 8551/11 יצחק כהן סלכגי ואח' נגד מדינת ישראל, (12/8/12).**

20. עוד אציין את הידוע כי ככלל אין זה מסמכותה של ערכאה זו לדון ולהכריע בטענות כנגד חוקיות סעיפי חוק, וטענות מסוג זה יש להעלות בפני הערכאה המתאימה.

כמו כן, במידת הצורך, עתירה על החלטת רשות ציבורית בהתאם **לחוק חופש המידע** יש להגיש לבית המשפט המוסמך לדון בבקשה מסוג זה ולא לבית משפט זה.

מן הכלל אל הפרט

21. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה, ובחנתי הבקשה אל מול המבחנים השונים שנקבעו בפסיקה, שוכנעתי כי יש מקום לדחות הבקשה, ואנמק.

22. כאמור לעיל, לא כל טענת הגנה ערטילאית מצדיקה מיד מתן מידע נוסף ו/או חומרי חקירה.

כפי שטען ב"כ הנאשמים, בסעיפים 16, 19, 22 ו-23 לבקשתו, לאחר קבלת אותם נתונים אשר הוא מבקש, יבחן אותם

וישקול האם יש בהם כדי לבסס עבור הנאשמים טענת הגנה.

23. בכך, לא עמד ב"כ הנאשמים בדרישה להציג תשתית ראייתית ולו ראשונית לדרישתו ולטענתו לאפליה. כאמור, רשויות התביעה נהנות מחזקת התקינות המנהלית ועל הנאשמים המבקשים לקבל חומרים נוספים להציג תשתית ראייתית ולו בסיסית כדי לבסס בקשתם.

24. כמו כן, בע"פ 4855/02 בורוביץ נגד מדינת ישראל נקבע כדלקמן: "נמצא כי ההכרעה בשאלה, אם העמדתם לדין של חלק מן המעורבים בביצוע עבירה הינה בבחינת אכיפה חלקית מותרת או שמא בבחינת אכיפה ברחבית פסולה, תהא לרוב תלויה ... בבירור השאלה אם הרשות הבחינה בין המעורבים על יסוד שיקולים ענייניים או שמא פעלה ... לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא" (ראו פסקה 26).

25. אף עיון בע"פ 4355/08 לסקוב נגד עיריית ת"א (15/01/10), אליו הפנה ב"כ הנאשמים בבקשתו ואשר עניינו מתן דו"ח וגרירת רכבו של תושב חוץ לעומת הימנעות מכך באותו מקרה של תושבי תל אביב, מעלה שבית המשפט העליון קבע כי: "אכן, העדפתם של תושביה של רשות מקומית היא אפשרית, במקום שבו מצוי יסוד הולם להבחנה בינם לבין תושבים מן החוץ...".

26. בפרוטוקול הדיון בעפ"ג 36884-11-15 אשר הוגש על ידי ב"כ הנאשמים אכן טען ב"כ המאשימה כי קיימת סיטואציה בה צדים חוגלות בהיתר, אולם הובהר כי משנת 2005, עת שונה החוק, לא ניתנים היתרים, וכי "אם נמצא שצריך לבצע דילול מקומי, הוא מתבצע על ידי פקח של הרשות בעצמו, ולכן לא ניתנים כאלה היתרים".

27. כמו כן, ממכתבו של הממונה על חוק חופש המידע לב"כ הנאשמים מיום 30/05/16, אשר ניתן בתגובה לפניית הסנגור בעניינו של אחר, עולה כי: "... הרשות נתנה היתרי צידה לפגיעה בדורבנים, חוגלות וארנבות במקרים נדירים ובתנאים מחמירים ביותר. המנהל הדגיש, כי היתרי הצידה שניתנו לצורך לכידת דורבנים הינם היתרים לכידה בלבד כאמור וכי ההיתרים שניתנו לגירוש ותפיסה של חוגלות ניתנו אך ורק ליחידה מיוחדת הפועלת בנתב"ג".

28. נוסף על האמור, ממכתבו של מנהל החטיבה לאכיפת החוק לב"כ הנאשמים מיום 10/01/16, בהתאם לבקשתו לקבלת מידע במסגרת חוק חופש המידע מיום 01/12/15, עולה כי: "לאחר איסוף הנתונים להלן פירוט של מס' ההיתרים שניתנו לחיות בר מוגנות. דורבן - החל משנת 2008 ועד ה - 1/9/15 נתנו 26 היתרים. ארנבת/ חוגלה - החל משנת 2008 ועד ה - 1/6/15 נתנו 12 היתרים. חגלה - החל משנת 2008 ועד ה - 10/9/13 נתנו 12 היתרים. חלק נכבד מההיתרים ניתנו ליחידה מיוחדת בנתב"ג שמקבלת היתרים מוגבלים לגירוש ותפיסה. שום היתר ממינים אלו לא ניתן לקחת את חית הציד אלא חויבו בהשמדתה ו/או העתקה למקום אחר...".

29. בעניין זה יש לציין כי סעיף 3 לחוק קובע כי: "שר החקלאות רשאי להעניק רישיון לשם צידת ציד, ולהתיר, בהיתר צידה כללי או מיוחד, צידת חיות בר מוגנת למטרות מדעיות, לרבייה, לשמירת האיוון בטבע, למניעת נזקים לחקלאות, למניעת סכנה לאדם או לחי ולמניעת מחלות מידבקות בהם".

30. מן המפורט עולה כי שר החקלאות רשאי להעניק רישיון לציד חוגלות לצורך המטרות המפורטות בסעיף, וקיימת התאמה בין המטרה אשר הוצגה ע"י ב"כ המאשימה בעפ"ג 36884-11-15, לבין מטרות ההיתר שנקבעו בחוק. משכך, על פניו, אין המדובר באפליה אלא באבחנה מותרת.

זאת ועוד, מיעוט ההיתרים ומטרתם, כפי שנובע ממכתבו של הממונה על חוק חופש המידע ויחודיות הענקתם, כפי שנובע ממכתבו של מנהל החטיבה לאכיפת החוק, מחלישה טענת ב"כ הנאשמים לאפליה.

31. מהמפורט לעיל שוכנעתי כי לא הובאה בפני תשתית ראייתית כלשהי שתצדיק העתרות לבקשה. זאת אף בשים לב לעובדה כי לא נטען בשום שלב על ידי ב"כ הנאשמים כי הם הגישו בקשה להיתר ציד שנדחתה.

32. בשולי הדברים אציין כי תמוהה בפני בקשת ב"כ הנאשמים לקבלת חומרים אלה לאור כפירתו לפיה הנאשמים כלל לא עסקו בציד.

33. סוף דבר, אני דוחה בקשת ב"כ הנאשמים לקבלת המסמכים כמפורט.

ב. השבת תפוס, רישיון הציד של הנאשם 1

34. בבקשתו מיום 22/01/18 עתר ב"כ הנאשמים להורות למשיבה להשיב לידי הנאשם 1 את רישיון הציד אשר ניטל ממנו על ידי הפקחים בעת האירוע נשוא כתב האישום.

בטיעוניו הפנה **לסעיף 7(א) לתקנות**, וטען כי מאחר וחלפה למעלה משנה מיום ביצוע העבירות לכאורה וטרם הוכרע דינו של הנאשם, יש להשיב לו את הרישיון. עוד טען כי לא ברור מדוע המשיבה זקוקה לרישיון המבקש כראיה בתיק.

35. ב"כ המאשימה טען כי תוקף רישיון הציד אשר היה בידי הנאשם היה למשך התקופה שבין 01/09/15 לבין 31/08/16, וכי כתב האישום הוגש ביום 14/04/16, כ-4 חודשים וחצי לאחר מועד ביצוע העבירות. משכך, ומאחר וניתן להתלות את הרישיון מכח יסוד מספיק להגשת כתב אישום, ברור כי אין לבטל את ההתליה שעה שכתב האישום הוגש בפרק זמן הקצר משנה.

36. אציין כי **סעיף 7 לתקנות** תוקן בחודש אוגוסט 2017, אולם ב"כ הצדדים התייחסו בטיעוניהם לנוסחו הקודם של הסעיף, אשר היה רלוונטי למועד ביצוע העבירה.

37. קודם לתיקון, נוסח סעיף 7ב(א) לתקנות היה כי: "היה המנהל סבור כי קיים יסוד מספיק להגשת כתב אישום נגד אדם בשל עבירת ציד, רשאי הוא להחליט להתלות את רישיון הציד של אותו אדם עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדו; לא הוגש כתב אישום לבית המשפט תוך שנה מיום ביצוע העבירה - תבוטל ההתליה".

מנוסח התקנה ברור כי מאחר ולא רק שהיה קיים יסוד מספיק להגשת כתב אישום, אלא אף הוגש כתב אישום בתוך 4 וחצי חודשים בלבד מיום ביצוע העבירות לכאורה, רשאי היה המנהל להחליט על התליית רישיון הציד של הנאשם 1, וזאת עד לסיום ההליכים נגדו.

38. עוד אציין כי גם בהתאם לנוסחה המתוקן של התקנה, קיימת סמכות להתליית הרישיון עד לסיום ההליכים במקרה זה וזאת מאחר והוגש כתב אישום, וכנוסח התקנה: "(ב) ... המנהל רשאי להתלות רישיון ציד או היתר צידה לאחר שנתן לבעל הרישיון או ההיתר הזדמנות להשמיע את טענותיו, אם נפתחה חקירה פלילית או הוגש כתב אישום נגדו בשל עבירה כאמור בתקנת משנה (א)(4), או שקיבל הודעת תשלום קנס בשל ביצוע עבירה לפי החוק או לפי חוק גנים ושמורות, שמפאת מהותה, חומרתה או נסיבותיה הוא אינו ראוי עוד להחזיק ברישיון ציד או בהיתר צידה, עד לסיום ההליכים נגדו או עד לתשלום הודעת הקנס, לפי העניין".

39. בשולי הדברים אציין כי לא מצאתי בסיס לטענת ב"כ הנאשמים לפיה מוחזק רישיון הציד של הנאשם 1 כראיה בתיק, אלא אך לאור המפורט כאמור לעיל.

40. לאור המפורט, אני דוחה בקשת ב"כ הנאשמים להשבת רישיון הציד של הנאשם 1 לידיו.

ג. מסירת המוצג, החוגלה המתה, לידי ההגנה

42. במועד הדיון אשר התקיים ביום 28/12/17, לאחר שכפר ב"כ הנאשמים, בשם הנאשמים, בעובדות כתב האישום, עתר לראשונה לקבלת החוגלה המתה, וזאת על מנת להעמידה לבדיקת מומחה מטעם ההגנה לבחינת סיבת מותה.

43. ביום 17/01/18 הוגשה תגובת ב"כ המאשימה לפיה המוצג המבוקש איננו בידי המאשימה, וזאת בהתאם לסמכות הפקחים לפי סעיף 11(ג) לחוק ועל פי סעיף 59(ד) לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה תשנ"ח-1988 (להלן: "חוק הגנים לאומיים").

ב"כ המאשימה ציין כי הועברה לב"כ הנאשמים חוות הדעת של הבדיקה הפתולוגית המלאה אשר בוצעה לחוגלה המתה, וטען כי יהיה בידי ההגנה להעמיד את עדות המומחה בבחינה מדוקדקת מבלי שהיעדרה הפיזי של החוגלה המתה יגרע מאיכות החקירה הנגדית.

44. בבקשתו מיום 22/01/18 חזר ב"כ הנאשמים על עתירתו, וביום 12/02/18 הפנה ב"כ המאשימה לתגובתו מיום 17/01/18.

45. סעיפים 11(א) ו-11(ב) לחוק מעניקים לפקחים סמכויות המסורות לשוטרי פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט - 1969 (להלן: "פקודת סדר הדין הפלילי").

סעיף 11(ג) לחוק קובע כי: "מבלי לגרוע מסמכותו על פי חוק זה או על פי כל דין, רשאי פקח לתפוס ולהחרים חיית בר, שבהחזקת אדם ללא היתר, ולהשמדה, אם חיית הבר אינה בחיים או אין סיכוי להמשך התפתחותה הטבעית". כמו כן, סעיף 59(ד) לחוק הגנים הלאומיים קובע כי: "מבלי לגרוע מהאמור בסעיף קטן (ג), פקח שתפס ערך טבע שבחזקת אדם שלא כדין, רשאי להחזירו לטבע, או להשמידו אם ערך הטבע אינו חי או אם אין סיכוי להמשך התפתחותו הטבעית".

46. משני סעיפי חוק אלה ניתן ללמוד כי המחוקק, גם בהקשר של ראיות הנתפסות לצורך ניהול הליך בבית המשפט, העניק לפקחי רשות שמורות הטבע והגנים במקרים המתאימים סמכות להשמיד המוצג.

במקרה שבפני, כיוון שעסקינן בחוגלה מתה, אשר אף עברה בדיקה פתולוגית מלאה אשר תוצאותיה הועברו לידי ההגנה, הייתה לפקחים סמכות על פי דין להשמיד החוגלה.

47. משהמאשימה השמידה המוצג, אין מקום להורות על המצאת המוצג לידי ההגנה לצורך בדיקתה. ב"כ הנאשמים יוכל לחקור בנגדית את כותב חוות הדעת, תוך שבית המשפט, בבואו להכריע, ישקול את העובדה כי בסופו של יום ההגנה לא יכלה להגיש חוות דעת מטעמה הגם שהמאשימה פעלה בהתאם לסמכותה על פי חוק.

48. להמציא ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י"ג אדר תשע"ח, 28 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.